

Sota els efectes de Dylan

Da Capo

per Frederic Melis

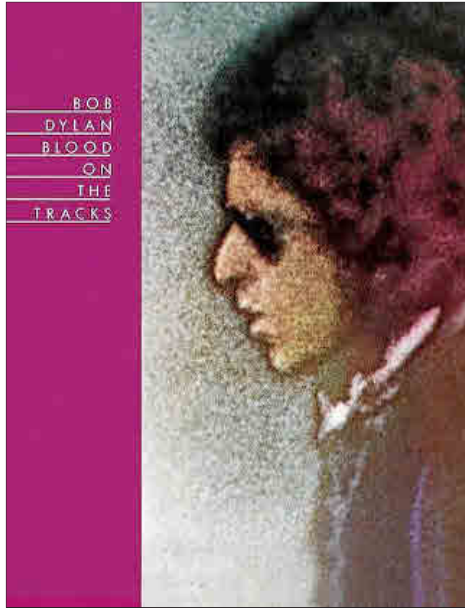

Encetam l'any 2025, any rodó que ens serveix d'excusa per començar una sèrie de ressenyes sobre diferents discos i produccions musicals aparegudes fa uns cinquanta anys, això és, al voltant del 1975.

Els successius lliuraments pretenen ser una reflexió sobre cançons, discos o produccions musicals que m'influeixen a mi i a molta d'altra gent d'aquella generació. Jo mateix, aquell any 1975 aprenia a tocar la guitarra -que havia adquirit rebentant la llibreta de la caixa de pensions- amb un amic coral [en *Matietes*]. De l'acústica fa anys que ja no en queda res i, servidor, resulta que en poques setmanes, oficialment i de ple dret, ja seré tercera edat.

Mirarem en aquestes ressenyes, a veure què queda d'aquelles cançons i discos que ens han acompanyat als *boomers* gran part de la nostra existència: el poder de la música i les cançons i el camí que acabem fent plegats.

Feta la presentació, anem per feina. Aparegut el gener de 1975, **Blood on the Tracks** (Columbia Records) del mestre Dylan, inclou algunes d'aquestes peces que, a més d'un, ens han acompanyat fins aquí on som avui: **Shelter from the Storm** i, sobretot en el meu cas, **Idiot Wind**. És possible que les escoltàs per primera vegada a *Radio 3*, ja que l'àlbum no el vaig veure física-

'Blood on the tracks', de Bob Dylan.

ment fins a l'estiu del 75, quan algun amic me l'enregistrà en una cinta casset que rodolà per ca nostra anys.

Blood on the tracks és un disc ple de resonàncies més agres que dolces, fruit del trencament sentimental de Dylan amb Sara, la seva primera esposa. Des del punt de vista musical, no hi ha un retorn al folk més estil Woody Guthrie, sinó cap a un capteniment i a una introspecció més pròpia de

moments difícils com les separacions i divorcis i, per tant, lluny d'aquella *electrificació* que des del Festival de Newport l'any 1965 li costà a Dylan tota casta d'improperis. Fet que, segurament, d'haver existit com avui les XX.SS, li hauria comportat una col·lecció de *mems* i una més que probable cancel·lació i boicot social. Puc imaginar hashtags com #JudasDylan, #NotMyDylan o #DylanKillsFolk...

Amb 15 o 16 anys, escoltar Dylan era endinsar-se en un món molt complex. No entenien les emocions complexes de la lletra de **Idiot Wind** ni el «concepte divorci», immersos en un nacionalcatolicisme *made in Spain* que feia del matrimoni una institució *inquebrantable*, com les adhesions al Caudillo. I, tanmateix, aquella cançó, a en Maties i a mi, ens captiva. Òbviament, no per la lletra, sinó per la força de la melodia i perquè amb quatre o cinc acords la podíem tocar.

Qui sap si aquell **Idiot Wind** i el fet d'entendre-la tan poc, és el que m'ha fet viure sota els efectes de Dylan tants d'anys. Coses de les cançons del *conco Bob*.

Vellesa

Escala de replans

per Lluís Maicas

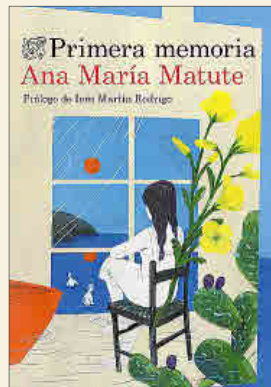
Ens fa més savis, la vellesa? No gens, només ens fa més vells. Aquesta és la causa per la qual mentre envellim cal extreure la prudència. En general, els anys accentuen els defectes, no les virtuts. Molt rarament la vellesa disminueix o suprimeix les imperfeccions. Així, a un jove obtús el segueix un vell més mancat encara d'agudeza. La discreció no restitueix les pèrdues, que són definitives, però les dissimula. Tampoc l'edat no dóna dret a parlar quan el silenci és més oportú i valuós que la paraula. Els vells han tingut temps per a preparar-se per afrontar aquesta fase de la vida i, això no obstant, molts hem fracassat. I és que, malgrat el temps del qual es disposa, sembla que la vellesa vingui de sobte. Ahir érem joves amb futur i avui som a dos pams de l'epíleg. Com no ens n'hem adonat, que en una nit hem passat dels projectes pendents al passat enquademat? Que l'experiència és un engany de la memòria ho hem sabut no fa gaire, quan ja era tard per prémer la vida. Considerant que l'alternativa a no tornar vells no és bona, per incerta i permanent, ens cal treure profit de les cèl·lules que no han sucumbit a l'extinció. Els escriptors que han envellit temen repetir-se, repaplejar. I no és un temor injustificat. Últimament he conegut declaracions de poetes vells de les quals, fa uns anys, se n'haguessin avergonyit. O, si més no, això vull creure, però potser estic equivocant. En el cas improbable que la insensatesa s'apodori de tots els sentats, caldrà fer exercicis de cautela per tal que no ens traïxi el nostre jo més indiscret, el més temerari, el més impertinent.

Novedades por CLARA FERRER

Manuel Astur
El futuro siempre verde
ACANTILADO

❖ Los lípidos versos del célebre autor asturiano Manuel Astur, que contienen reminiscencias de la obra de Walt Whitman y Mary Oliver, pero también de la poesía clásica china, son un estremecido canto a la vida en que el mundo natural ejerce a un tiempo de cálido refugio e inevitable recordatorio de nuestra finitud.

Ana María Matute
Primera memoria
DESTINO

❖ Con la Guerra Civil como telón de fondo, esta obra narra el paso de la infancia a la juventud de Matia y de su primo Borja. Ambos viven en casa de su abuela en un mundo insular tan ingenioso como misterioso. A través de la visión particularísima de la muchacha -sin madre y con padre desaparecido-, asistimos a su despertar a la adolescencia.

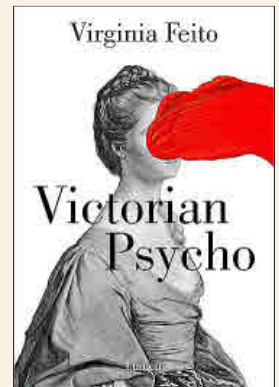
Sarah Manguso
Los guardianes
ALPHA DECAJ

❖ Manguso narra con una mezcla de dolor y de humor la historia de su amistad con Harris Wulfson, músico e ingeniero de software que murió en 2008. El libro abarca la época en que convivieron en un abarrotado apartamento postuniversitario, el año de beca de Manguso en Roma, la muerte de Harris y el duelo que siguió, marcado por el comienzo de su matrimonio.

Oliver Franklin-Wallis
Vertedero
CAPITÁN SWING

❖ ¿Qué ocurre realmente con lo que tiramos? Tras esta pregunta el galardonado periodista de investigación Franklin-Wallis se sumerge en la crisis mundial de los residuos y saca a la luz el mundo oculto que sustenta nuestra economía moderna. Capitán Swing inaugura 2025 con este ensayo que explora cómo creamos la basura y a la vez nos vemos amenazados por ella.

Virginia Feito
Victorian Psycho
LUMEN

❖ El señor y la señora Pounds han contratado a la institutriz Winifred Notty para dar clases a sus pupilos, a quienes contará cuentos antes de dormir. Pero Ensor House y sus habitantes ocultan más perversiones y secretos que la perturbada señorita Notty, capaz de convertir un té con elegantes invitados y bebés en el salón en un acontecimiento macabro.